

Sri Alakpuriđi

Usred nepristupačnog planinskog vijenca Sambhu Panča Atal Akhara živi sveprisutni, Najviši Brahman u liku pustinjaka i isposnika Sri Alakpuriđi Maharađ. Sri Alakpuriđi je legendarni Učitelj s Himalaja. Poštuju ga kao jednoga od drevnih mudraca. O njemu se govori da se po želji može materijalizirati i dematerijalizirati. Prati ga grupa učenika koji se, zajedno s njim, pojavljuju s vremena na vrijeme.

Živi u Himalajima već nekoliko tisuća godina. Njegovo energetsko tijelo je kao oblak, a njegovo zemaljsko tijelo je dovedeno u tako savršeno stanje da nema više svoju sjenu, a kada hoda ne ostavlja tragove. Ima dvadeset četiri učenika i jedan od njih je Devpuriđi. Svi njegovi učenici su nevidljivi ljudima. Ponekad se mogu vidjeti iz daljine kako sjede u meditaciji, ali kada im se priđe postaju nevidljivi. Svojim tijelom putuju u prostoru. Mogu se osloboditi svojih tijela, dematerijalizirati se, i opet se pojaviti u tijelu, materijalni. Jedan od njegovih učenika je i Babađi, koji se s vremena na vrijeme, poput Devpuriđija, a po Alakpuriđijevom nalogu, pojavljivao i djelovao u fizičkom tijelu.

Sri Devpurīdi

Na Alakpurīdijev poziv Gospod Šiva s Kailaša je došao u Banddrinath Dham u Himalajima. Susret te dvije božanske inkarnacije bio je blagodat za cijeli univerzum.

Da bi spasio i oslobodio duše od privida maye, Gospod Šiva se odlučio utjeloviti u ljudskom obliku. Pokoravajući se duhovnim zakonima, tražio je suglasnost svoga Gurua, Sri Alakpurīdija. Obratio mu se riječima: "Ti si Brahma, Gospod univerzuma i ja te obožavam kao svog Gurua". Veliki jogi ga je blagoslovio i rekao: "Ti si Šiva, Najveći, sveznajući i moćan. Od danas ćeš biti poznat kao Sri Devpurīdi Maharadž". Tako se Sri Devpurīdi smjestio na planinu Abu, u južnom Radžastanu, gdje je neko vrijeme živio kao sanjasin, neprimjetan i povučen.

U to vrijeme na planini Abu je postojala britanska vojna uprava. Glavni časnik ove vojske uvijek je pokazivao svoj neprijateljski stav prema hindusima. Jedne je večeri časnik, šetajući pored jezera, prošao i pored Sri Dulesvara, hrama koji je posvećen Šivi. Bilo je vrijeme molitve i iz hrama su odjekivali zvuci pjesama, bubnjeva i zvana. Njemu se nisu dopadali egzotični zvuci indijskih molitvi, pa je obuzet bijesom, banuo u hram i prekinuo ceremoniju. "Zašto pravite tu nepodnošljivu buku?" napao je svećenike. "Vaš Bog ili je gluh ili spava kad vam treba tolika buka da ga probudite. Poremetili ste mir cijeloga kraja i stoga vam naređujem da odmah prekinete svoju predstavu! Ako vaš Bog baš želi slušati takvu muziku, onda će me morati ljubazno zamoliti za dopuštenje. Tko god prekrši ovo naređenje i zasvira neki instrument bez mog osobnog dopuštenja bit će istog trenutka uhićen!" A da bi pokazao kako to i misli, odmah je uhitio nekolicinu brahmana ne bi li naglasio ozbiljnost svoje prijetnje. Svećenici i sadhui su se prestrašili da to znači kraj slobodnog obavljanja vjerskih dužnosti, ali nikako nije bilo preporučljivo pobuniti se protiv britanskog časnika. U očajanju su počeli postiti, danonoćno moleći gospoda Šivu da se pojavi i natjera časnika da povuče svoju naredbu i oslobodi zatočene brahmane. Britanski časnik je saznao za gladovanje i molitve sadhua i da bi spriječio njihov daljnji utjecaj na narod odlučio ih je otrovati. U tu je svrhu nabavio nekoliko boca kiseline i dopremio ih svojoj kući.

Tijekom ovih događaja Sri Devpurīdi je živio povučeno u gustim šumama planine Abu. Samo se pokatkad mogao na trenutak vidjeti dok je čuvao svoje krave, inače je ostajao skriven. Do njegove transcendentalne i sveobuhvatne svijesti doprli su uznemireni pozivi svećenika i sadhua. Kako bi pomogao svojim posvećenicima, odlučio je britanskom tiraninu dokazati postojanje gospoda Šive osobno. Odmah se uputio njegovoj kući. Stigavši, povikao je glasno i jasno: "Englezu, izađi! Ovdje stoji sadhu koji je došao popiti otrov koji si namijenio hinduističkim svećenicima i brahmanima." Ovaj ga je čuo i uznemirio se, jer nitko nije mogao znati da on posjeduje taj otrov. Pretpostavivši da je taj neustrašivi svami vođa pobunjenih svećenika, naredio je sluzi da mu donese bocu kiseline. Sri Devpurīdi je popio otrov ispraznivši bocu jednim gutljajem, ali nije bilo nikakvog učinka! "Kao što vidiš, još sam živ! Imaš li još ovih boca? Ako imaš, donesi ih ovamo!" Tako su iznijeli još šest boca koje je Sri Devpurīdi ispio jednu za drugom. Britanski službenik i svi prisutni stajali su kao ukopani u nijemom zaprepaštenju, ne vjerujući svojim očima.

Na kraju je Sri Devpurīdi razbio svih sedam boca i progutao staklo. Zatim je legao na zemlju i povukao svoj dah u hipotalamus (Brahmarandhru), a puls mu je postao neprimjetan. Britanac je s olakšanjem zaključio da je otrov napokon djelovao i da je ovaj drski svami konačno mrtav. Pozvao je slugu da izbace beživotno tijelo, ali tog se trenutka Sri Devpurīdi uspravio i, smiješeći se, rekao: "Što si mislio? Još uvijek sam vrlo živ, samo sam se malo odmorio!" Tada se pokazao u svom istinskom božanskom obliku. Zgrabio je preneraženog časnika i odnio ga do obale jezera Nakkl. Potom je, noseći užasnutog čovjeka po valovima kao da su suha zemlja, stao daleko od obale nad najdubljim dijelom jezera i upitao ga: "Čuo sam da si imao neke molbe za gospoda Šivu osobno. Sad mu imaš priliku to reći, jer on zaista stoji pred tobom!" Drhteći od straha, čovjek je počeo moliti: "Sri Devpurīdi Mahadeva, oslobodi me!" Ponovio je tu mantru pet puta, a Sri Devpurīdi je milostivo kimnuo glavom i rekao: "Našao si prave riječi, ova će te mantra osloboditi od svijeta koji poznaješ, iz tog oceana nesreće i bola." Ohrabren tim samilosnim riječima, časnik je nastavio ponavljati ovu mantru i bilo mu je dopušteno dotaknuti lotos-ruke božanskog Učitelja. Toga je časa bio pročišćen. U njemu se dogodio korjenit preobražaj i njegov se um ispunio božanskim blagom. Sklopljenih je ruku zamolio Sri Devpurīdija za blagoslov: "Gospode, podari

nam svoju milost. Mi na Zapadu posjedujemo obrazovanje, nauku i raznoliku umjetnost, raspolažemo obiljem novca i hrane. Ono što nam nedostaje je istinska joga, mudrost, znanje o Bogu i unutrašnji mir. Stoga te molim da i nas blagosloviš svojom prisutnošću i podariš nam svoju mudrost i milost."

Sri Devpuriđi uvijek ispunjava čiste želje svojih posvećenika, te je tako odgovorio: "Tvoja će molba biti uslišena." Prorekao je da će se sam Bog pojaviti na zemlji u liku Bhagavana Sri Dip Narayan Mahaprabhuđija i dodao: "Uskoro nakon toga, iz Sathya Loke bit će poslana velika i svijetla duša koja će pronositi poruku mira i božanskog učenja Višva Dipa cijelim svijetom (*Paramhans Svami Mahešvarananda*). A ja ću osobno uvijek biti uz njega u obliku blagoslova i svjetlosti. Zračenje Višva Dipa je kao sveobuhvatno božansko svjetlo koje ispunjava cijeli svemir. Taj budući glasnik dio je njega samoga i svi koji mu budu predani, biti će oslobođeni neznanja i zablude i postići će prosvjetljenje i unutrašnji mir."

Nakon što ga je blagoslovio i podario mu ovo proročanstvo, Sri Devpuriđi je vratio britanskog časnika na obalu. Ovaj je odmah naredio da se oslobode brahmani i svećenici, a zatim ih bogato nagradio poklonima moleći ih da mu oprostite. U međuvremenu, na obali jezera okupile su se tisuće vjernika slaveći Šivu, boga s Kailasa, presretni što ga vide. Svi su se trudili prići bliže Jogirađu ("kralj jogija", epitet boga Šive), no pošto je svojom prisutnošću blagoslovio prisutne, Sri Devpuriđi je iščezao isto tako iznenada kao što se i pojavio.

Vijest o ovom čudu munjevito se proširila, a ljudi su se osjećali sigurnim u spoznaji da je milostivi Šiva čuo njihove molitve i da im šalje Božanskog zaštitnika kako je obećao u proročanstvu. Ti su ljudi bili siromašni u materijalnom smislu, ali bogati duhovnošću i predanošću Bogu. Duboka je bila njihova vjera da Bog sve vidi i da im u svojoj neiscrpnj milosti šalje pomoć.

Ovu povijest su mi ispričali stari sadhui i brahmani s planine Abu, a i sam Mahaprabhuđi.

Sri Mahaprabhuđi

Božansko je dijete raslo i cvjetalo poput pupoljka lotosova cvijeta. Ono je zračilo svjetlošću kao pun mjesec na radost svojih roditelja i seljaka koji su njegove djetinje igre uspoređivali s igrama Sri Krišne u Vrindavanu. Poput Gospoda Krišne, Dip je bio veselo i živahno dijete, svi su ga voljeli, a njegov je šarm bio takav da suseljani ne bi propuštali niti jedan dan da ga ne vide. Bio je drukčiji od ostale djece, nikada nije plakao, a lice mu je uvijek blistalo radosnim smiješkom. Prije nego što je progovorio, pjevao je svetu mantru Om i to na takav način da bi duboko dirnuo svakog tko bi ga čuo. Svi su voljeli slušati slatki zvuk Oma s njegovih djetinjih usana želeći da im i progovori svojim očaravajućim glasom.

Poznato je da na praznik Šivaratri Gospod Šiva ispunjava želje svojih bhakta, pa su na taj dan Mahaprabhuđijevi roditelji molili da njihov sin dobije dar govora. Iznenada su dvije bijele ruže skliznule sa Šiva Lingama (Šivin sveti simbol, najčešće ovalni kamen) i pale pred stopala roditelja kao znak ispunjenja želje, a pred malog Dipa palo je pet ruža. Od tog časa on je progovorio premda je imao samo 15 mjeseci. Pogledao je sliku Šive i intonirao Om. Više od jednog sata ponavljao je ovu svetu mantru, a onda je rekao prisutnima:

SO' HAM. BRAHMA SATHYA ĐAGAT MITHYA.

Ja sam to. Bog je istina, svijet je iluzija.

"Svijet je zamršena vizija, predmet prolaznosti, pun boli, brige, patnje i žalosti. Premda izgleda stvaran, on je nestvaran. Ta nestalnost ili neznanje igra je maye, moć iluzije. Svijet je samo predstava ideja, misao. Ništa ti ne pripada, drži se te istine i budi svjestan Boga. U suštini, čovjek je biće mentalne prirode. Samo zahvaljujući neznanju on smrtno fizičko postojanje smatra stvarnošću i tako se vrti u krugu dobra i zla, radosti i patnje, rođenja i smrti. Svijet je poput zatvora u kojem duše prolaze kroz nedaće. Tih okova može ih osloboditi samo Satguru, istinski Učitelj. Ja sam svjetlost svemira, vječiti Učitelj. Istodobno sam uobličen i neuobličen. Bez obzira koji put odabrali, svi istinski duhovni tragaoci konačno će stići do svjetlosti univerzuma. U toj svjetlosti znanja otkriva se Istina.

Ja sam ta svjetlost i samo će kroz mene posvećenici dostići samospoznaju. Ja sam bez početka, nerođen i vječan, čist, nepromjenjiv, svjedok svega postojećeg, posvudašnji i sveznajući, izvan maye. I ta maya koja održava sva bića u mojoj je vlasti. Ja se pojavljujem u svakoj eri, u svakom razdoblju, da pomognem predanima prijeći ocean ovog svijeta opsjene.

Ja znam sve, ali mene nitko ne poznaje. Ja sam izvan riječi i uma, izvan prirode i vezanosti, izvan triju guna (osobine; ravnoteža, aktivnost i tromost), izvan pet tattvi (element ili načelo, zemlja, voda, vatra, zrak i akaša) i njihovih dvadeset i pet manifestacija. Ja sam početak i izvor svega znanja, spoznaja mene je Paravidja - Najviše znanje koje sva stvorenja oslobađa iz nestvarnosti. Stvaranje univerzuma za mene je dječja igra, uvijek sam poput novorođenog djeteta, vječno mlad u svojoj svemoći a ipak najstariji, pradavni, jer ničega nije bilo prije mene i stoga se često pojavljujem u liku mudrog starca. One bhakte koji se odreknu svih svjetovnih misli, zadovoljstva i želje maye, koji se posvete meni, koji meditiraju na mene i usmjere svoj um samo na mene, oslobodit ću svih karmi i podariti im mokšu (oslobođenje). Samo misleći o meni, steći će najviše blaženstvo, savršeni mir i najvišu spoznaju stapajući se na kraju s Najvišim, samnom. A vi velike duše koje ste se inkarnirale kao moji roditelji, prepoznajte me u sebi!"

Čuvši ove riječi svog sina, Mahaprabhuđijevi roditelji uroniše u blaženstvo. Pogledaše u svoja srca i ugledaše Mahaprabhuđija i u njemu cijeli univerzum - stvaranje, održavanje i razaranje sva tri svijeta. U njemu ugledaše bezbrojne oblike i njihovo je iskustvo bilo poput onoga kad je Krišna majci Jašodi otkrio cijeli univerzum u svojim otvorenim ustima. Zadivljeni i ispunjeni beskonačnom radošću, utonuše u kontemplaciju njegove čudesne božanske pojave, a zatim se duboko dirnuti pokloniše s poštovanjem i potreseni rekoše: "Danas su naši životi upotpunjeni, vidjeli smo Boga vlastitim očima!" Nato je Mahaprabhuđi odgovorio: "Tijekom Sathya Yuge, svojom duhovnom askeзом i molitvom, oboje ste molili za milost da se inkarniram kao vaš sin i podarim vam spoznaju Boga, darujući najviše znanje o Atmi i Paramatmi. Ono što sam obećao, danas je ispunjeno."

Božanske riječi s Mahaprabhuđijevih usana kao blagoslov su prožele čitav svemir ispunivši ga svjetlošću i ljubavlju. Takvo znanje, posljednja neosporna spoznaja, dostižna je samo onim velikim dušama koje su u stanju probuditi univerzalnu svijest u njima samima. Za obične ljude, još zarobljene u usnulom svijetu neznanja, straha i tjeskobe, ova božanska tajna ostaje skrivena.

Preuzeto iz knjige "**Lila Amrit - božanski život Sri Mahaprabhuđija**", koju je napisao Mahaprabhuđijev učenik a Sri Mahešvaranandin Učitelj, Paramhans Svami Madhavananda, koga su učenici od milja zvali Holiguruđi.

